Turbók Attila

Mohács ez is

Ady Endre halálának századik évfordulójára

Tajtékoznál e zagyva zűrzavarban.
Ér-e bármit szabadkőművességed?
Szent, nagy dühöknek fojtó szemétdombján,
bűzölgő lápon sarjadhat-e ének?

Mert minden egész eltörött EGÉSZEN.
Láthatatlan, mély fájdalmak nanonja,
a mikrochip, a programozott lélek,
a szélütött dal a jövőt jajongja.

A kocsi-út a baljós éjszakában
minden bizonnyal szakadékba futna,
a csonka hold, az ágrólszakadt migráns,
az éghatáron kúszna, kuncsorogna.

Nekünk Mohács kell – jajdultad még ifjan.
Mohács ez is, torz, busó karnevál,
gumimellényes, maskarás a harctér,
csupa rossz hírt hoz a ziháló futár.

Magyarként már-már *bú-csú-zunk* magunktól,
holott lehetnénk mozaik-egész,
de tökmagjankók – te ne tudnád ezt? –
ágaskodnak, ármányuk tettre kész.

Ha közénk ülnél, láthatnád, a rész
most puffad éppen sótalan egésszé,
afféle lögybölt, bomlásbűzű péppé,
miként lesz ebből ízletes cipó?

Turbók Attila (1943) költő, újságíró. Utóbbi kötete: Turbók Attila – Turbók Gyula: *Könyörgés a megtalált Istenhez* (2018).

Mihez kezd majd e
csótánygyanús pékség,
ha hiányoznak az összetevők:
az őrzendő múlt molnárőrleménye,
a forrásvízzel egyenlő, szűrt tudás,
kristályszavak, parajdi só szilánkja,
kelt tésztában a szűz mazsola gyöngye,
a tűnt határok közé font kalács,
a dolgos kéz, az átizzó kemence,
kereszt-karcú késjel
a kenyér kéregalján?

Ha mindez ábránd, hiányjel papíron
– mint idős férfi torzszülött utóda –,
lehet-e jó hazánk, *szelíd* jövőnk
ez önveszejtő, hamis Európa?

(Koszorú gyanánt)

Tajtékoznál és hördülnél bizonnyal,
sőt sűrűsödve markodban a villám,
dühödt Zeuszként, ős Kaján hevével
közénk is csapnál – holtod emléknapján.

Záporral öntözött verőfény

Záporral öntözött verőfény,
táguló látás szivárványa,
lám, visszahat az ismeretlen,
az égkaréjnak nincsen árnya.

Hány évig hordtam nagy batyukban
félelmek súlyos morzsalékát,
vigyázó ujjal érintem most
a boldogságot, szét ne zúzzák,

meg ne lássák, össze ne törjék,
vigyázok rá, árnyékban őrzöm,
úgy rejtem, mint levél a lepkét,
hímpora, szárnya ne sérüljön.

Miért, miért kell mindig arra
gondolni, jön s leüt a holnap?
Bizonytalanban így hajózni!
A bűnösök úgysem lakolnak.

A belénk ojtott rettegéssel
ide jutottunk, ilyen házba:
zúzott ablakok, tépett ajtók!
Késik a tiszták lázadása.

Mégis oly könnyű most a szívem,
béklyóktól oldott drága zsákmány,
nevetek csak a szenvedések
egykor izgága, nyers zsiványán,

mosolygok csak a páracsöndben,
akácfa, reggel kivirágzott,
tüskéi mellé illatával
toborozna szelíd világot,

nevetek és a zord eséllyel
engesztelőn, de szembeszállok,
nagy az erőm, belső verőfény.
Záporban fürdő látomások.